

ДНІ

I
Ще тривають молені та прошені
дні мої, ще відчуваю кров'ю
тихий подив золотої осені,
теплий подих Бога за спиною.

Хай тривають... З подивом і подихом
хай на світі все собі триває,
поки ми ще світом колобродимо,
поки ми ще серце собі краєм.

Жаль, не втішим душі голосіннями,
бо вже зачекались фермопіли –
над тілами нашими осінніми
ангели Господні забілили.

II
Вже дні мої, неначе гобелени,
розвішані у пам'яті та слові,
вже сивим каменем, а не плющем зеленим
тулюся до останньої любові.

I вже стоять слова, неначе скелі,
в безпам'ятних полях Галичини –
ото й уся вітчизна, мудрагелі
(і що я тій вітчизні завинив?!).

ЕЛЕГІЯ ДРУГА:
В ОБОРОНУ ВАРВАРІВ

*... Не заходь жоден щасливий сюди.
Адже так широко світ розіслався безмежно-великий,
Нащо ж на муки мені край цей відкрито сумний?
Овідій. Зима у гетів*

нема віри вечірнім дзвінкам
нема віри сивому голосу чоловіка
що шелестить у завалах простору
нема віри навіть моєму одвічному мовчанню
так ніби телефонують із рокованої минувшини
так ніби вже лопотить крилами наді мною
чорний ангел смерті
так ніби моє мовчання щось може змінити

нікому нема віри Василю

наші світки кришталеві
що мислилися неприступними фортецями
дзеленькочуть на межі слуху та глухоти
наче різдвяні колокольця кип'яцького вертепу

це ми два варвари два Аттили
витворили їх із мертвих надій і загублених слів
задля власної оборони